

henvendte til mig, men saa vidt jeg har opfattet dem, har jeg forstaaet dem saaledes, at han vilde gøre gældende, at min Hensigt var at forbyde at flytte Personbanegaarden, og at jeg dernæst havde Året, naar jeg havde talt om, at der søres et Dobbeltspor i denne Sag. Maa jeg med Hensyn til det første Punkt sige, at det kunde aldrig falde mig ind at forbyde Rigsdagen hverken det ene eller det andet, men ligesom jeg havde Lov til i 1894 at nedlægge min Protest mod, hvad der da skete, saaledes har jeg ogsaa Lov til i 1897 at udtrykke mit Standpunkt og betegne min Stilling over for mulige Fremtidsplaner med Hensyn til Personbanegaardens Flytning. Naar jeg, første Gang jeg havde Ordet, har brugt det Udtryk, at der i denne Sag søres et Dobbeltspor, tror jeg, jeg har Ret. Der lyder jo to Ting til os baade privat og offentligt, paa den ene Side siger man: Der er aldeles ikke Tale om at flytte Personbanegaarden, det er ikke Hensigten, og man siger videre: Rigsdagen skal jo staa fuldstændig frit over for det Spørgsmaal, vi afgøre intet i saa Henseende med denne Sag, Rigsdagen skal have sin fulde Frihed — det er jo det moderne Udtryk, man betjener sig af i saa Henseende for Øjeblikket —; paa den anden Side siger man: Det Spørgsmaal er i Grunden afgjort ved Loven af 8de Maj 1894 § 2. Den ærede Minister har jo særlig mindet mig om denne Paragraf; han erkendte, at jeg var en lovtro Mand, der ikke agtede at gaa bort fra bestaaende Love, og som saadan maatte jeg selvfølgelig respektere dem; den højtærede Formand vil nok give mig Lov til at oplæse et Par Ytringer af den højtærede Minister, som findes paa Sp. 1458, hvor Indenrigsministeren siger, at man maatte respektere denne Lov, thi, siger Ministeren, „den har sin § 2, hvorefter der skal foretages store gennemgribende Forberedelser til, at Personbanegaarden kan blive flyttet, saafremt man en Gang i Tiden vil beslutte sig dertil. Dette har man gjort, og derpaa ere begge Tingene, baade Folketinget og Landstinget, gaaede ind i sin Tid, idet de vedtog Loven af 8de Maj 1894“, og saa henvender den højtærede Minister den Udtalelse til mig, at han beder mig huske paa, at Loven af 8de Maj 1894 § 2 er en bestaaende Lov, som skal respekteres fuldt saavel som enhver anden Lov. Jeg respekterer Loven af 8de Maj 1894 — det tror jeg, jeg har vist gennem Forhandlingerne om denne Sag —, men jeg respekterer ikke de Tanker eller de Forudsætninger, som man fra den ene eller den anden Side har haft med Hensyn til fremtidige Planer om

Personbanegaarden, det vil jeg ikke respektere, og det kan man heller ikke forlange. Men, som sagt, jeg mener, der er en Uoverensstemmelse i Udtalelserne eller, om man vil, et Dobbeltspor, der kommer frem, naar man siger: Paa den ene Side staar man fuldstændig frit og paa den anden Side er man tvungen til at respektere de Forudsætninger, der ligge til Grund for Lov af 8de Maj 1894 § 2.

Der var endnu et Par Bemærkninger af den højtærede Minister, jeg gerne vilde sige et Par Ord om. For det første vilde han bestride min Ret til at tvivle om Rigtigheden af, at det Ændringsforslag, der i sin Tid blev stillet i det andet Ting om denne § 2 i Loven af 8de Maj 1894 var tiltraadt af hele Udvalget. Jo, det har jeg rigtig nok absolut Ret til at bestride, det er hverken vedkommende Udvalgs Medlemmer eller nogen af mine Meningsfæller nogen Sinde gaaet med til. Den højtærede Indenrigsminister kan jo sige, at private Udtalelser i saa Henseende betyde ikke noget, Rigsdagstidende maa være det afgørende, og i saa Henseende maa jeg sige, at Ordføreren for det Mindretal, paa hvis Side jeg staar, har saa udtrykkelig som muligt sagt det i 1892—93, Folketingstidende, Sp. 4876. Han har ikke tiltraadt den Ændring, han var endog saa fraværende, da der var Tale om det. Men for øvrigt fremgaar det klart af hele den Forhandling, der blev ført i det andet Ting den Gang, at hverken de vedkommende Udvalgsmedlemmer eller deres Meningsfæller vare med paa den Historie, idet de bestemt modsatte sig alt, hvad der stod i Forbindelse med denne Overenskomst og denne § 2. — Den højtærede Minister erklærede dernæst, at jeg ikke havde forstaaet hans Udtalelser for et Par Dage siden rigtig. Derom maa jeg sige, at jeg stønner ikke rettere, end at han baade i Forgaars og i Dag har villet gøre gældende, at der foreligger udtrykkelige Forberedelser i 1894 med Hensyn til Personbanegaardens Flytning, som skulle respekteres. Jeg kan ikke opfatte den højtærede Minister anderledes, end at det er den Mening, han har gjort gældende og gør gældende, at man skal respektere de Forberedelser, som Rigsdagen traf i 1894 med Hensyn til fremtidige Planer om Personbanegaardens Flytning. Jeg vil derom sige, at ligesom jeg protesterede den Gang, saaledes protesterer jeg ogsaa i Dag og fremdeles. Jeg gaar ikke med til paa nogen Maade at anerkende disse Tanker og Forberedelser til Personbanegaardens Flytning.

Det. Hansen: Maatte jeg blot faa Lov til som Repræsentant for Kjøbenhavn